

povišenu kaznu od 400 funti, jer je uzeo da "nema razloga sumnji da je povišen privredni kapacitet broda priznatim preopterećenjem". Na priziv je drugostepeni sud preinačio prvostepenu odluku i oslobodio optuženog od povišene kazne, jer iako je prvostepeni sud ispravno utvrdio prekoračenje dopuštenog opterećenja kao i mogućnost da je radi toga došlo do povećanja mogućnosti zarade, on ipak nije utvrdio mjeru u kojoj je do toga povećanja došlo a to bi bilo nužno utvrditi da bi se moglo u smislu spomenute odredbe zakona od 1932. izračiti primjerno povišenje kazne.

/LLLR 1961, str.580-582/

E.P.

Bilješka.- Jugoslavija je takodjer država ugovornica Konvencije o liniji nadvodja od 1931. i u našem pravu predviđena je kažnjivost prekoračenja linije nadvodja u Uredbi o izmjenama i dopunama Uredbe o saglašavanju posebnih propisa o prekršajima u Uredbama i drugim propisima Vlade FNRJ i njezinih organa s odredbama Osnovnog zakona o prekršajima u čl.3 /Sl.L.FNRJ br.41/53/.

E.P.

LONDONSKI GRADSKI SUD /POMORSKI ODJEL/

/Mayor's and city of London court/

Presuda od 3.V 1961.

J. & J. Cunningham, Ltd. i Cardoso Freire, Ltd
c/a Codan Shipping Company, Ltd, Stephens &
Walkington, Ltd. i A.E. Smith Coggins /Belfast/, Ltd.

Brodar se klauzulom u teretnici može osloboditi odgovornosti za manjak koji nastane od časa kada njegov agent primi robu pa do ukrcaja na brod - Agent koji nastupa u svojstvu agenta ne odgovara osobno za štetu - Stivador koji je sklopio ugovor s agentom ne stupa u ugovorni odnos s krcateljem - Stivador odgovara za manjak koji je nastao njegovom /conversion/, iako nije stupio s krcateljem u ugovorni odnos

Radi se o prijevozu krumpira za sjeme koji je prodan CIF Lisabon. Prodavalac je sklopio prijevozni ugovor s brodarevim agentom. U zaključnici agent je izričito naveo da ugovor sklapa u svojstvu agenta svoga principala. Kako brod nije bio u luci ukrcaja u času sklapanja ugovora, to je prodavalac /naručitelj/, prema uputi agenta, predao robu u javna skladišta, gdje je bila uskladištena sve do dolaska broda. Nakon ukrcaja tereta agent je izdao teretnicu koja je, medju

ostalim, sadržavala i klauzulu da su podaci o robi uneseni prema navodu krcatelja, koje brodar nije kontrolirao, te da brodar ne odgovara za štete koje nastanu prije ukrcanja i nakon iskrcanja tereta. U Lisabonu je ustanovljen manjak od 226 vreća krumpira.

Budući da se stranke nisu mogle sporazumjeti o naknadi štete, to su krcatelji i primalac podnijeli tužbu protiv brodara, njegovoga agenta i stivadora.

Tužitelji tvrde da brodareva odgovornost proizlazi iz teretnice, a osim toga da on odgovara i za djela, odnosno propuste osoba kojima se u ovom poslu služio /agenta i stivadora/. Agent je odgovoran što nije isporučio sav krumpir stivadoru, a njegova odgovornost temelji se na činjenici što je bio depozitar uz naknadu, te je potpisao teretnicu. Stivador je odgovoran kao depozitar uz naknadu, i zbog neovlaštenog pridržavanja i raspolaganja neisporučenim krumpirom.

Brodar u svoju obranu navodi da je sav krumpir isporučen primaocu, pa da ni nema manjka. Međutim, kada bi manjak i postojao, on je nastao prije ukrcavanja, a za štete koje nastanu prije ukrcavanja on je u teretnici izričito naveo da ne odgovara. Agent priznaje da je sklopio ugovor o prijevozu, ali da je to učinio u svojstvu brodarevog agenta, kao što je u tom svojstvu i potpisao teretnicu. Obzirom na to ne može biti odgovoran za brodareva djela, ili njegovih ljudi koji proizlaze iz ovog posla. Poriče, međutim, da je bio depozitar robe. Dapače, tvrdi da robu nije uopće primio. Stivador tvrdi da je robu primio kao brodarev zastupnik, te da je iz skladišta predao 1.140 vreća, dakle da kod njega nije uopće nastao manjak.

Sud je našao da u teretnici naznačena količina vreća, napose zbog opaske da su podaci uneseni na temelju navoda krcatelja koje brodar nije kontrolirao, ne predstavlja neoborivi dokaz da je ta količina bila doista i ukrcana. Kako je pak sud utvrdio da su neisporučene vreće nastale prije ukrcavanja, brodar je oslobođen svake odgovornosti, i to na temelju klauzule kojom se on oslobadja odgovornosti za bilo koju štetu ili gubitak, što bi nastalo iz bilo kojeg razloga prije ili poslije ukrcavanja. Valjanost takve klauzule sudac je utemeljio na jednoj apelacionoj presudi iz 1909. godine. Brodar ne odgovara jer se njegova djelatnost ograničila samo na sklapanje ugovora i na potpisivanje teretnice, što je on učinio u svojstvu agenta. Ako agent nastupa u tom svojstvu, on ne može biti odgovoran za djela brodareva i njegovih ljudi.

Ni stivador, po mišljenju suda, nije odgovoran manjak, i to iz ovih razloga:

Nikakav ugovorni odnos nije postojao između njega i krcatelja. On je primio robu i ukrcao ju, radeći to sve kao brodarev zastupnik. On bi dakle mogao odgovarati samo u slučaju da mu se dokaže da je protupropisnim činom u manipulaciji tereta radio na način i s namjerom koja je bila nespojiva s pravima vlasnika tereta /conversion/.

U dokaznom postupku nije utvrđeno da je stivador u tom pogledu kriv, a inače se njegova krivnja, prema presudi u slučaju The Arpad iz 1935, ne pretpostavlja.

/LLLR 1961, str.204-212/

K.S.

Bilješka. - Vlasnik može, po engleskom pravu, tražiti naknadu štete od osobe koja odbija izručenje njegove imovine, i to zbog neovlaštenog pridržavanja i raspolaganja s tom imovinom /conversion/; ako pak želi da mu se povрати njegova stvar, mora podići vlasničku tužbu /"action for detinu"/.

K.S.

APELACIONI SUD SJEDINJENIH DRŽAVA /ČETVRTI OKRUG/

Presuda od 28.XII 1960.

Georgios Firipis c/a Southern Cross Steamship Co., Inc.

Koje se pravo primjenjuje na radne sporove članova posade

Mornar Firipis potpisao je u Grčkoj travnja 1959. ugovor o jednogodišnjem radu na brodu Margaritis honduraske zastave. Na brod se ukrcao u Aleksandriji. U ožujku 1960. brod je isplovio iz Bremena na put u Norfolk /USA/. Dok je brod bio na moru, Firipis je produžio ugovor o radu. Brod je 1. travnja 1960. uplovio u suhi dok u Norfolku. Dok je brod bio u doku, Firipis se ozlijedio na brodu. Nastao je spor koju odštetu vlasnik broda duguje Firipisu za pretrpljene ozljede. S tim u vezi nastalo je pitanje koje će se pravo primijeniti na spor.

Tužitelj Firipis osnivao je svoj odštetni zahtjev na američkom pravu /Jones Act/, a tuženi je tvrdio da na spor treba primijeniti hondurasko pravo.

Sud prve instance primijenio je Jones Act. Protiv te presude tuženi je uložio priziv.

Apelacioni je sud u svojoj presudi naveo: Važna tačka vezivanja primjene Jones Acta na jedan spor je zastava